

И дърво сред нея
Дърво великан, —
Чак до небесата
Издигнало стан.

А на клона виси
Златна клетка там,
И в нея, птичка —
Като жар и плам.

Скача и перпелка
Пее с весел глас,
Цялата градина
Свети кат елмаз.

Тихо се промъкнах —
Клетката хванах;
Бързо я откачих
Смело и без страх.

С птичката поисках
Да избягам в миг,
Но не шеш ли скоро
Чувам шум и вик.

Чувам звън и тропот,
Виждам като в ден
Стражата приидва
Трупа се край мен.

Всички ме подкарват
С вжрзани ржце...
И в миг се сжбуждам
С трепетно сжрдце...

Гледам през прозора
Слжнцето трепти,
Утринна молитва
Баба ми шепти.

Трайко Симеонов

Как шивачът Иван Конеца станал цар

Във градчето Тайда-Райда имало един шивач, който се казвал Иван Конеца. С остра брадичка като на козел и всякога весел и много слаб, сжвсем изпусталял. Всичките шивачи трябва да са слаби, за да напомнят игла и конец. Но тоя шивач бил толкова тжнжк, че можел да мине през ухото на игла, която джрпа сам. Той всякога се усмихвал и бил много щастлив, ала една циганка му развалила щастието. Веднаж тя си наранила крак и Иван Конеца го закжрпил тжй хубаво, че не личали шевовеите. От благодарност циганката рекла:

— Ако вжрвиш все на запад, ще дойдеш до една земя, дето ще станеш цар.

Иван Конеца хем не вярвал, хем си мислел:

— Може пжк и да е истина. От де да знае човек. Я ставай, Конецо, и тржгни на запад, — си рекжл сам на себе си. Взел си торбичка и хиляда километра конци, ютийка, напржстжк и ножички и тржгнал. Питал хората кжде е запад, ала никой не знаел да му отговори. Най-сетне един старец рекжл:

— Трябва да е там, дето залезва слжнцето.